

Soós Amália

UNTOLD

Az egész városban dübörög a zene,
vibrálnak a terek, lüktet az éj,
micsoda őrjöngés, mondanád,
de bennem csend van,
most a legnagyobb,
legszentebb a csend,
a hangomat elküldtem odaát,
hogy meséljen neked,
suttogjon, dúdoljon,
ha félszegen is,
ha csak félszavakból,

csak még ezt a dalt
hogyha hallanád...

VÉGÁLLOMÁS

Csak ezt a félelmet a szemedben
ne látnám,
mert saját szemünkben
a félelem könnyebben
elviselhető –
mondanám, nem mondok semmit,
csak mosolygok erőtlenül,
így kell, azt mondták, igen
a mosoly együttérzés,
a mosoly vigasz,
a mosoly szeretet.

Üvölténék, nem üvöltök,
egyre haloványabb kezek
körvonalait rajzolom,
kitartóan simogatom,
hogy kívülről megtanuljam
a formát, amiről tudom:
az anyag visszavonul belőle.
Befele igyekszik, magába tart,
valami titokzatos fekete lyuk
szippantja be hamarosan,
ez nem kémia, sem biológia,
valami egészen más
számolja fel most magát.

A szemcsepp is kellene,
meg a szemüvegtörlő,
hiszen milyen koszos,
alaposan megtisztítom,
a lencséken át nézve
a félelem legalább megtörik.

Úgy teszünk, mintha nem is
rólunk volna szó,
mintha semmi sem
következne be soha,
lényegtelen, hogy belül
most mi van,
ez az a pont, ahol már
nincs idő,
szájam sarkából
kigyomlálom a remegést,
mosolygok bágyadtan,
mint az éppen ébredő
másnapos.